

Arrest

nr. 63 553 van 21 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 april 2011 met referentienummer 5944.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SPAPEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma zigeunerin afkomstig uit Plemetin, gemeente Obiliq. U beschikt over de Kosovaarse nationaliteit. Sinds de oorlog weet u niet meer waar uw ouders, Feta en Fatima (K.), zich bevinden. Van toen u nog kind was, woonde u in Plemetin bij de familie van een vrouw genaamd Mirija, van wie u de achternaam niet kent. U bleef er bijna altijd binnen in huis en als u toch buiten kwam, werd u soms geslagen en lastig gevallen door Albanezen, Ashkali, Serviërs en andere Roma. U kon geen bescherming zoeken omdat u dit niet mocht van Mirija. Bovendien werd u ook door haar geslagen. In de zomer van 2010 verlieten Mirija en haar familie Kosovo. Ze namen u mee

en zetten u af in een park in België. In dat park ontmoette u (S.B.). Hij vertelde u dat u drie broers heeft namelijk (E.), (B.) en (S.). Ondertussen heeft u een relatie met (E.B.), de zoon van (S.). U vroeg asiel aan op 23 juli 2010.

U beschikt over een Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 14 oktober 2009.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot uw familiale situatie in Kosovo dient vooreerst gewezen te worden op een aantal tegenstrijdigheden en tekortkomingen. Deze ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid mbt uw levensomstandigheden in Kosovo en de geloofwaardigheid van de door u geschetste familiale problemen. Zo verklaarde u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u vier broers en één zus hebt, namelijk (D.), (A.), (A.), (S.) en (N.) (verklaring DVZ, vraag 30). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u drie broers hebt, namelijk (E.), (B.) en (S.). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat de vrouw bij wie u woonde, (M.), u zei hoeveel broers en zussen u had en dat u, sinds u in België verblijft, weet wie uw echte broers zijn. (S.B.), de vader van de jongen met wie u samen bent, heeft u dat namelijk gezegd (gehoor CGVS pp. 5-6). Er kan echter ernstig getwijfeld worden aan uw verklaring aangezien het ten eerste heel onaannemelijk is dat de persoon die u tegenkwam in het park na uw aankomst in België en bij wie u nu woont, (S.B.), uw echte familie kent. Ten tweede mag van u verwacht worden dat u weet hoeveel broers en zussen u hebt en hun correcte namen kent. Ook omtrent de naam van de familie met wie u meereisde naar België en bij wie u sinds uw kindertijd gewoond heeft, legde u tegenstrijdige verklaringen af. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u naar België reisde samen met twee gezinnen van de familie (A.) (verklaring DVZ, vraag 32). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, beweerde u echter de naam van de familie met wie u naar België reisde niet te kennen (gehoor CGVS pp. 9-10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u de naam vergeten bent. Toen u eerder tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd naar de familienaam van (M.) en haar echtgenoot, kon u daar ook niet op antwoorden (gehoor CGVS p. 4). Uw verklaring dat u de naam van de familie vergeten bent, overtuigt niet, temeer omdat er van u redelijkerwijs kan worden verwacht dat u de naam van de familie kent bij wie u heel uw leven hebt gewoond. Verder is het allerminst aannemelijk dat u uw ouders bent kwijtgeraakt tijdens de oorlog en dat u niet meer zou weten waar ze zijn (gehoor CGVS, p. 3). Uit de informatie waarover het Commissariaat beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat uw beide ouders, Feta en Fatima (K.), terug te vinden zijn in de kieslijsten van 2007, 2009 en 2010 van de gemeente Obiliq. De registratie als kiezer in Kosovo gebeurt automatisch. Iedereen die in het Bevolkingsregister als Kosovaars staatsburger geregistreerd staat en voldoet aan de voorwaarden om te stemmen, zijn de 18 jaar of ouder zijn, komt op de kieslijst terecht van de gemeente waar hij/zij geregistreerd is. Geconfronteerd hiermee, antwoordde u dat u daar niets van weet en dat uw ouders misschien niets meer met u te maken wilden hebben, hetgeen bezwaarlijk als uitleg kan aanvaard worden (gehoor CGVS p. 5). Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat uw ouders inwoners zijn van Kosovo en gedomicilieerd zijn in de gemeente waar uzelf sinds uw geboorte tot aan uw vertrek naar België heeft gewoond. Er kan dan ook verwacht worden dat u daarvan op de hoogte bent.

Daarnaast verklaarde u dat Albanezen, Ashkali, Serviërs en andere Roma u soms sloegen en probeerden aan te randen (gehoor CGVS, p. 12). U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u voor deze problemen geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de hulp en/of de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Zo heeft u niet éénmaal een klacht ingediend bij de in Kosovo aanwezige autoriteiten. U maakte evenmin enige melding van deze problemen bij de plaatselijke Roma voorzitter (CGVS, p. 12). U verklaarde in dit verband dat de politie u zou uitleggen indien u een klacht zou indienen en u voegde toe dat de politie in Kosovo niemand helpt (CGVS, p. 14). Deze bewering is echter louter hypothetisch en wordt niet ondersteund door concrete elementen. Bovendien strookt ze niet met de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie als bijlage in het administratief dossier werd gevoegd. Hieruit blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm

omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden in Kosovo.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden, als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd, kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, dd. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde identiteitskaart kan de hierboven vermelde bevindingen niet wijzigen. Het toont enkel uw identiteit aan, welke op zich niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM en de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat artikel 8 EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat. Zij stelt dat ze reeds feitelijk samenwoont met de heer (E.B.) en dat ze religieus gehuwd is met (E.B.). Volgens verzoekster moet gekeken worden naar de *de facto* bestaande familiebanden. Zij stelt dat de bovenstaande elementen ondubbelzinnig duiden op het bestaan van een familie- en gezinsleven. Verzoekster merkt tenslotte op dat een zorgvuldig handelende overheid overigens slechts na behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing zou nemen. Dit betekent dat het bestuur bij zijn besluitvorming met de meest recente en accurate gegevens rekening houdt. In dat geval zou het CGVS nooit tot de bestreden beslissing gekomen zijn.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Daargelaten dat er geen begin van bewijs van verzoeksters vermeende samenwoning en religieus huwelijk met (E.B.) wordt bijgebracht, dient te worden vastgesteld dat artikel 8 EVRM niet dienstig kan ingeroepen worden in het kader van een procedure die opgestart werd door een asielaanvraag en waarbij de vluchtelingenstatus, overeenkomstig het Verdrag van Genève en 48/3 van de vreemdelingenwet, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dient te worden onderzocht. De bestreden beslissing betreft een oordeel over de asielaanvraag en geen verwijderingsmaatregel zodat de schending van artikel 8 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3 Verzoekster toont niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Gelet op de niet *in concreto* weerlegde motivering waaruit blijkt dat zij bescherming kan bekomen bij de Kosovaarse autoriteiten, heeft verzoekster niet aangetoond dat zij als gevolg van de door haar aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kan doen op de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS